

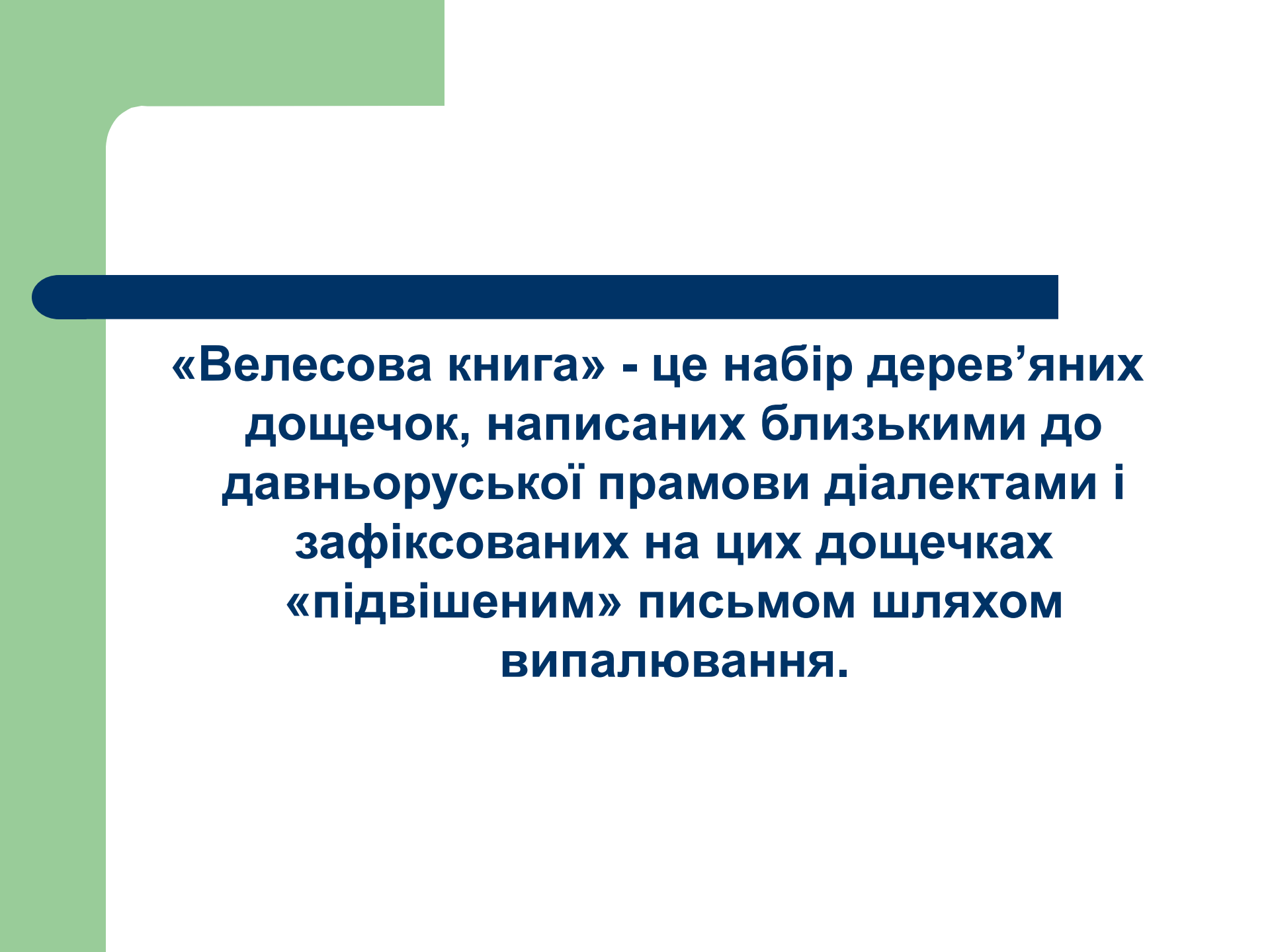
За свідченням учених різних країн у нас ще задовго до прийняття християнства існувало своє дещо примітивне письмо. Зокрема болгарський чернець Чорноризець Храбр (жив на рубежі 9-10 ст.) писав: «Давніше слов'яни не мали книг, але чертами й ризами читали й гадали».

Найдавнішою літературою пам'яткою українського письменства, на думку вчених, є «Велесова книга» - збірка міфів, легенд, дум, складених усно в 4-8 ст. і записаних у 9 ст.

- **Відомості про «Велесову книгу» йшли до нас довго: з 50-х років нашого століття і до 90-х, коли зроблено переклад цієї унікальної історичної і літературної пам'ятки і присвячено дослідженню дохристиянського літописного зводу чверть віку.**

У «Велесовій книзі» відтворено світобачення і світорозуміння українців-русів, усвідомлення себе як окремого слов'янського народу, що свідчить про цілісність етносу українців.

«Велесова книга» - це набір дерев'яних дощочок, написаних близькими до давньоруської прамови діалектами і зафіксованих на цих дощечках «підвішеним» письмом шляхом випалювання.

А от історія відкриття і дослідження «Велесової книги» майже детективна».

Йшла громадянська війна. У серпні 1919 року білогвардійські частини пройшли всю Україну, перетнули її кордон і почали наступ на Курськ. Під час цього наступу молодий полковник Ізенбек, людина трохи дикувата, мусульманин за віросповіданням, натура артистична з уродженим почуттям прекрасного (у свій час навчався в Академії мистецтв) – опинився зі своєю батареєю у великому маєтку, власники якого були знищені.

Полковник Ізенбек пройшовся спустошеними кімнатами і зайшов до бібліотеки.

Викинуті з шаф книжки валялись на підлозі. Полковник почув під ногами якийсь хрускіт і, нахилившись, побачив дерев'яні дощечки з вигравійованими на них незнайомими літерами. Деякі дощечки були у доброму стані, деякі – трухляві або надщерблені, але всі – на вигляд дуже давні. Полковник гукнув солдата і велів зібрати усі дощечки, скласти їх до похідної сумки і оберігати.

Шляхи війни були тривалими і важкими.

Після довгих поневірянь Ізенбек опинився у Бельгії, де проживав у самоті. Дощечки не показував нікому. Аж у 1925 році Алі Ізенбек познайомився з емігрантом Юрієм Миролюбовим. Хоча за професією той був інженером-хіміком, але все життя мріяв написати книгу про культуру давніх слов'ян. Мабуть, саме тому Ізенбек довіряє свою таємницю Миролюбову, який відразу ж взявся за дослідження і копіювання дощечок. Праця розтягнулася на роки. Миролюбову вдалося підібрати ключ і розшифрувати значення літер

Це була важка, морочлива, але вкрай захоплююча робота.

Копіювання однієї дощечки тяглося місяць, а то й більше. Миролубов скопіював близько сорока дощечок. Точна їх кількість невідома, оскільки деякі були поламани. Роботу над копіюванням Миролубов закінчив десь у 1939 році. Є свідчення, що в міру того, як Миролубов закінчував копіювання чергової дощечки, він переписував копії на зберігання до Музею російського мистецтва у Сан-Франциско

Секретарем музею був генерал Куренков,

відомий в ученому світі як А.А.Кур. Саме він почав досліджувати тексти дощечок і у 1954 році опублікував у журналі «Жар-Птица» перші розвідники з цієї теми. Цікаво, що коли часопис «Жар-Птица» розповів про відкриття дощечок Ізенбека, мало хто з росіян і українців зацікавився тією публікацією.

Був, однак, серед них професор біології Парамонов.

Саме він став, тією людиною, якій вдалося просунути вперед дослідження «Велесової книги». Він прекрасно знав історію України-Русі, старослов'янську мову, доскіпливо вивчав факти й тексти. Парамонов видав дві книжки під псевдонімом Сергій Лісний: «Русь, звідки ти прийшла?» (історія відкриття дощечок Ізенбека), «Велесова книга» (аналіз десяти перших таблицок).

У 1940 році нацисти, порушивши нейтралітет Бельгії, вдерлися до країни. Коли у 1941 році помер Алі Ізенбек, зникли і дощечки «Велесової книги». Хто зна, може, ще віднайдуться вони колись в якійсь із колекції... Залишились копії Миролюбова.

Миролубов залишив нам докладний опис дощечок Ізенбека.

Вони виготовлені з берези, завдовжки з 38 сантиметрів, завширшки – 22 сантиметри і завтовшки від 6 до 10 міліметрів. Усі мали вигляд дуже давніх, деякі були трухляві. Всі таблички мали у куточку простий малюночок – тварину, якийсь предмет або просто незрозумілий знак. Такі малюнки називаються гліфами, але, на жаль, жоден із цих гліфів до нас в оригіналі не дійшов. Утім існують три гліфи, перемальовані Миролубовим: собака, кіт, сонце з променями. Призначення гліфів невідоме.

Шар - символ бога Велеса, раселов-эпуровид што Селс
 а так же Амурс Велес (пановинис (Суржен) Амурско
 ии по томе Суржар Амурском, т.е. Амурс

МДРМАРОГНЕЧМОУШАЗТОМАТЕДЛБНЦЕМО

13-1-86

ОТЦЕПЕНТОДРДЧНАЦЕТОЛВ'УДЕТОГНУЗТЕ

ВЗТМВОРЧЗМ

Не велемо штоо Нор-Велес, што Селс ии Амурско
 ои рожо иието. И Билс то рожо. Деи рожо

на диде мому, символ „бога селско, т.е. Перуна (Суржар,
 Велеско) - у раселов-эпуровид ои Марась т.е. Амурско-
 жителс (Суржар).

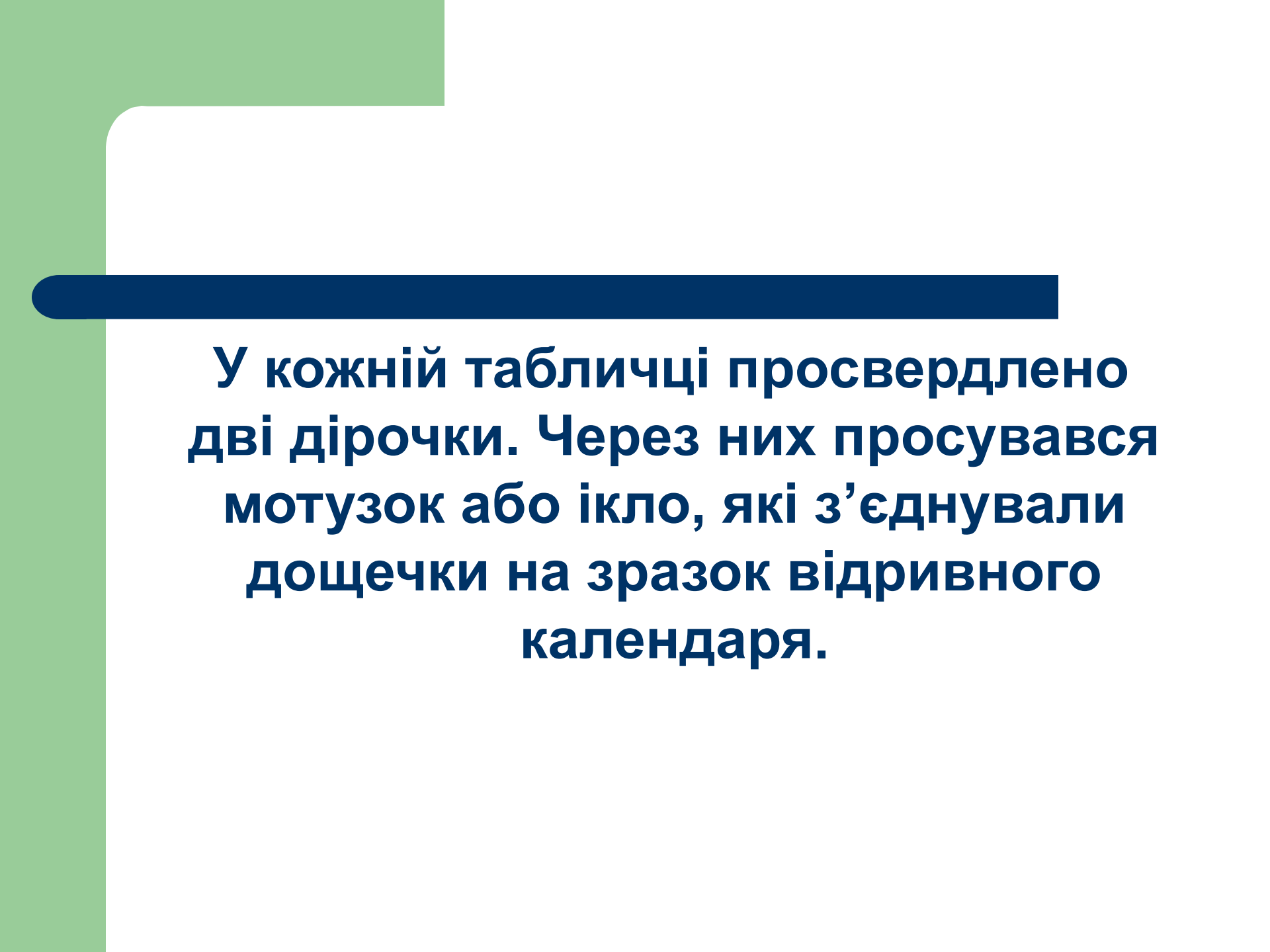

ЗАУСТРЕВЦЕДЗЗУРОНУЕЦХОЗНАРОТНОТ

ПОТНШАБЗТОГДТНДЦЕОДЗВРНЦН

НЕСВУНУТЗУКНЗЕХДЕРЕНЕВРНТОТНКУЗ

СТРУЦХУММУУЗМЕСТАХУМХЗНРЦТЕ

У кожній таблиці просвердлено дві дірочки. Через них просувався мотузок або ікло, які з'єднували дощечки на зразок відривного календаря.

На поверхню дощечок було нанесено паралельні лінії, причому букви розміщувались під лінією, а не над нею. Літери писалися впритул одна до однієї без пропусків між словами. Нічим не позначався ні початок, ні кінець речення, і навіть слова.

Цю письменність називали «СПЛОШНЯКОМ».

Деякі голосні, а також титла – маленький знак, який вказував на пропущену голосну – були відсутні. Усі рядки для економії місця писали до самого кінця. Іноді вони закінчувалися однією літерою, що становила початок наступного речення. Кілька разів посередині слова текст переносився на зворотній бік, причому ніяк не зазначалося, що половина фрази знаходиться з другого боку дощечки. Усе це надзвичайно ускладнювало читання.

Handwritten text in a cursive script, possibly a historical document or manuscript. The text is arranged in approximately 10 horizontal lines. The characters are dark and somewhat faded, making some individual letters difficult to discern. The script appears to be a form of historical shorthand or a specific regional dialect. The lines are roughly parallel and fill most of the central page area.

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a signature or a concluding note. It is written in the same cursive script as the main body of text. The characters are more fluid and less uniform than those in the main text, suggesting a personal or specific use. It is centered horizontally below the main block of text.

Припускають, що букви гравіювали за допомогою розжареної металеві палички-стиля, а потім бронзи, заповнювали чимось темно-коричневим. Та ймовірноше, що на дощечки наносився віск, а потім стилем гравіювання букви. Після цього таблички занурювалися у коричневу рідину, яка й просочувала місця, де не було воску. Таке письмо було справою надзвичайно складною.

Отже, безперечним є те, що «Велесова книга» - дохристиянський твір, написаний язичниками. Він особливо цінний, бо пережив усі війни, пожежі, руйнації, що регулярно повторювалися з часів Київської Русі.

Виходячи з того, що у «Велесовій книзі» говориться про першого князя Новгороду Рюрика, і нічого про Олега, можна вважати, що книга написана десь близько 870 року.